

Vrchní zem. soud, jako soud rekursní, vyhověl stížnosti povinné strany a změnil usnesení krajského soudu v P. v ten rozum, že se exekuční návrh vymáhající strany zamítá z těchto důvodů:

Smír tvořící exekuční titul, nezní na zhotovení neb dohotovení, nýbrž na dodání jednoho ssacího stroje s přísl. tedy movité věci určitého druhu a zároveň zastupitelné, a tu, jak z porovnání § 346 ex. ř. s §§ 353 a 354 ex. ř. vyplývá, jest možna jen exekuce dle § 346 ex. ř. a selže-li tato, tedy zůstává vyhrazen nárok náhradní (§ 368 ex. ř.), jak je to v motivech k § 346 ex. ř. podrobně odůvodněno. Exekuce dle § 353 neb 354 ex. ř. vztahuje se dle nápisu toliko na »jiná« jednání než ta, která napřed a tedy též v § 346 jsou uvedena, zde však o takové jiné jednání nejde.

Ostatně už podle obsahu žaloby šlo o smlouvu kupní dle § 1166 n. zn. obč. z. a nikoli o smlouvu o dílo.

Bylo tedy návrh na exekuci dle § 354 ex. ř. zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti vymáhající strany z těchto důvodů:

Obsah exekučního titulu určuje způsob vedení exekuce.

Exekuční titul zní na dodání ssacího stroje, tedy movité věci v § 346 ex. ř. naznačené, a nejde tedy o nezastupitelné jednání, závislé na vůli dlužníkově, jakéž má na zřeteli § 354 ex. ř., jenž dopouští v tomto případě ovšem vedení exekuce pohrožením peněžité pokuty. Tohoto způsobu vedení exekuce za daných poměrů užití nelze a právem byl exekuční návrh zamítnut.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 26. května 1920, čís. jedn. R. I. 292/20-1.

Dr. Weissberger.

Navrhnul-li žalobce v žalobě odsouzení žalovaného k zaplacení zažalované pohledávky v říšských markách a v žádosti za vydání rozsudku pro zmeškání pro nepodanou odpověď odsouzení k placení pohledávky na korunovou měnu převedené, dlužno žádost tu zamítnouti.

V žalobě navrhnul žalobce, aby žalovaný odsouzen byl zaplatiti za zboží, odebrané 9120 M. 70 pf., resp. 17.119 K 55 h. Když odpověď na žalobu podána nebyla, podal žalobce žádost za vydání rozsudku pro zmeškání, obmeziv zažalovanou pohledávku na 9839 K 55 h. Zemský soud odsoudil žalovaného k zaplacení této pohledávky a vrchní zemský soud rozsudek první stolice potvrdil.

Nejvyšší soud rozsudek ten změnil a žalobní žádost, aby žalovaný uznán byl povinným platiti v korunách, zamítnul.

O d ů v o d n ě n í: Žalobce, jenž je obchodníkem v Německu, tvrdí v žalobě, že žalovaný mu nezaplatil za zboží odebrané 9120 M. 70 pf. Tento peníz rovná se prý při daném kursu (za 100 M = 187 K 70 h) 17.119 K 55 h. V prosbě žalobní navrhuje se odsouzení žalovaného k zaplacení 9120 M. 70 pf., resp. 17.119 K 55 h s příslušnými úroky, při čemž jsou částky, ze kterých se úroky žádají, uvedeny jen ve měně korunové. Žalovaný na žalobu neodpověděl. Žalobce v žádosti za vydání rozsudku pro zmeškání uvádí, že žalovaný mezitím uplatil 7280 K, takže nedoplatek činí dosud 9839 K 55 h. Na tuto částku omezil žalobce prosbu žalobní a navrhnul vynesení rozsudku pro zmeškání v tomto smyslu. První soud uznal právem podle této omezené žádosti žalobní a odvolací soud rozsudek prvé stolice potvrdil.

Právem uplatňuje žalovaný dovolací důvod nesprávného posouzení věci po stránce právní.

Nepodal-li žalovaný na žalobu odpověď, je dle §§ 398 a 396 c. ř. s. přednes žalobcův o skutkových okolnostech, k předmětu právní rozepře se vztahující, pokud není vyvrácen předloženými důkazy, pokládati za pravdivý a na tomto základě je k návrhu žalobcovu uznati o žádosti žalobní rozsudkem pro zmeškání. Ve smyslu těchto zákonných ustanovení dlužno dle skutkového přednesu, jak ten v žalobě je vyličen, považovati za pravdu, že tržní cena za zboží byla žalobcem fakturována v markách a že žalovaný přijal fakturu bez námítky, z čehož plyne, že žalovaný je dlužen trhovou cenu v markách. A tu je nepochybně, že žalobce je oprávněn žádati na žalovaném jen zapravení toho, co tento je dlužen, totiž zaplacení v markách. Domáhá-li se na žalovaném, jak to činí v žádosti za vydání rozsudku pro zmeškání podané, kterou původní žalobní žádost změnil a jež je nyní výhradně směrodatna, plnění ve měně jiné, totiž korunové, žádá na něm něco jiného (aliud), k čemu žalovaný, hledě ku skutkovým údajům žaloby, není dle zákona (§ 1413 obč. z.) zavázán. Modifikovaná žaloba není proto v zákoně odůvodněna, důsledkem čehož bylo dle § 503, č. 4. c. ř. s. oprávněnému dovolání žalovaného vyhověti a v odpor vzatý rozsudek odvolacího soudu v ten způsob změnit, že změněná prosba žalobní se zamítá.

Tím ovšem není žalobci nikterak zabráněno, domáhati se na žalovaném zaplacení v měně původně ujednané, totiž v markách.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 2. prosince 1919, čj. Rv. I. 520/19-1.

Schin.